

Лаура, сликана својим врлинама и слављена у мојим стиховима, стала је пред мене 6. априла 1327. у цркви свете Кларе у Авињону; у истом граду, истог дана и истог часа 1348. нестаће из мог живота док сам ја у Верони, несвестан свог губитка... њена чистота и крхко тело сахрањени су: њена душа, верујем, вратила се у рај одакле је и дошла.

Ово није још једна прича о чувеном Петрарки, хуманисти који је раме уз раме са Дантеом и Бокачом творац италијанског књижевног језика. Наредне редове посветићемо Лаури, жени због које је усавршио сонет и написао `Канцонијер`.

Ко је заиста била Лаура и данас је тајна. Верује се да је име Лаура настало игром речи. Наиме, Петрарка је награђен лоровим (laurel) венцем за животно дело.

Ипак, постоје чврсти докази да је Лаура заиста постојала. Само шест година млађа од Петрарке била је ћерка једног витеза и жена Хуга де Сада, и вероватно предак чувеног Маркиза де Сада. Удала као петнаестогодишњакиња а само две године касније Петрарка ју је упознао на Велики петак у цркви у Авињону.

:

Заљубивши се на први поглед, Петрарку је њена лепота пратила целог живота. Како је већ била удата, одбила је његово удварање.

Умрла је у тридесетосмој години, 1348. Био је Велики петак, 6. април и прошла је тачно

21 година од како су се упознали. Не зна се тачно који је узрок њеној смрти. Можда је куга узрок, а можда и туберкулоза плућа настала као последица рађања једанаесторо деце.

Када је неколико година након њене смрти хуманиста Маурис Сцив приликом посете Авињону отворио Лаурину горбницу пронашао је кутију унутар које је био медаљон на којем је изгравирана жена са истргнутим срцем а испод њега Петраркин сонет.

Да ли је ово заиста била Петраркина Лаура не зна се. Иако јој је посветио `Канцонијер` у својим писмима је не помиње.

Ако је и била стварна, не знамо да ли су икада причали једно са другим, не знамо чак ни да ли је она знала за његову љубав према њој.

Петрарка је рекао:

- Човек нема већег непријатеља од себе самог.
- Ретко права лепота и истинска врлина иду заједно.
- Књиге некога воде ка знању а некога у лудило.
- Сво задовољство света само је пролазни сан.